

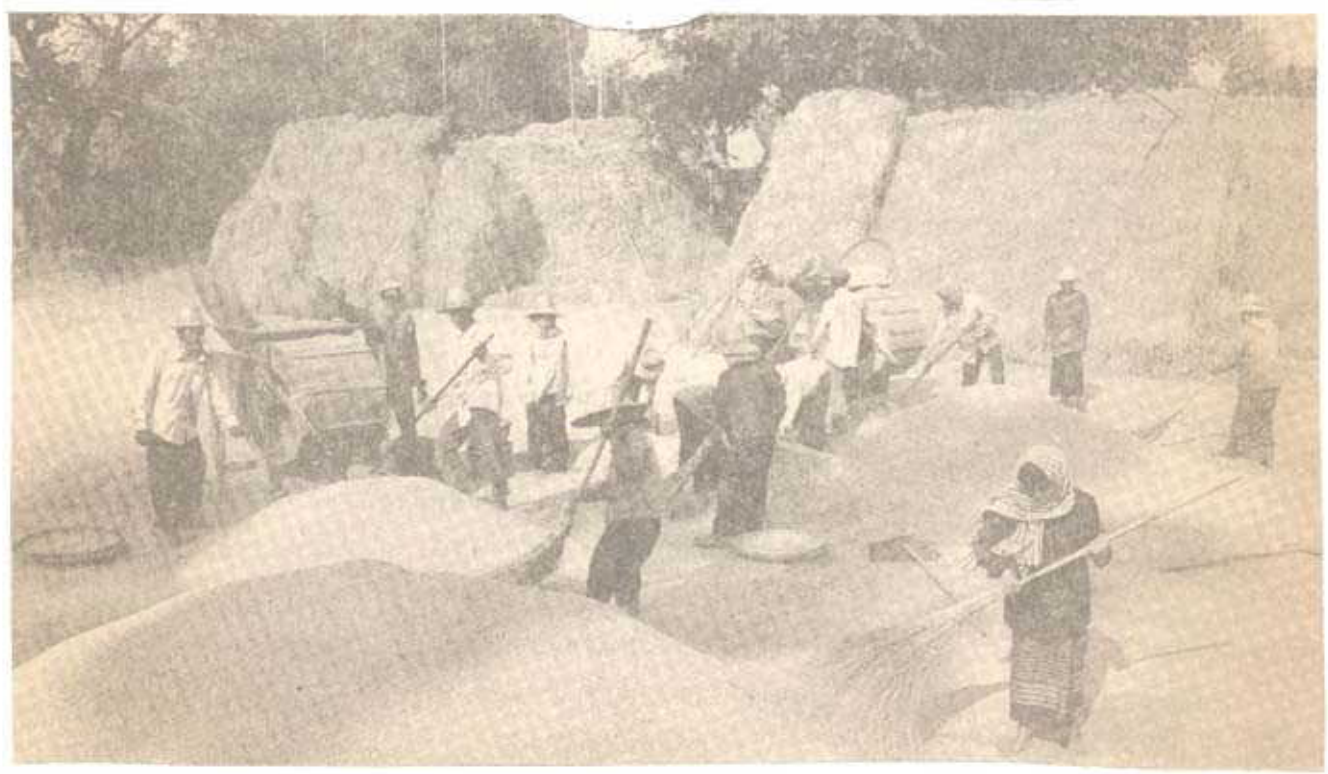
ข่าว
พจนิชย์

ปีที่ ๓๓ ฉบับที่ ๑๐๐๕๖

วันศุกร์ที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๑

ข้าวหนึ่ง

จัดทำโดย ศรีชัย สมหวัง

ข้าวหนึ่ง เริ่มผลิตขึ้นครั้งแรกในประเทศอินเดียเมื่อ ประมาณ ๒,๐๐๐ ปี

ปัจจุบันมีการบริโภคอย่างแพร่หลายในหลายประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีชาวอินเดียอพยพเข้าไปอยู่ เช่น ศรีลังกา ตะวันออกกลาง และบางประเทศในแอฟริกา ทั้งนี้เนื่องจากความสะดวกในการบริโภค

การผลิตข้าวหนึ่งในปัจจุบัน คาดว่ามีจำนวนประมาณ ๑๗๐ ล้านตัน ข้าวเปลือกต่อปี คิดเป็นร้อยละ ๓๕ ของผลผลิตข้าวของโลก

ประเทศผู้ผลิตข้าวหนึ่งที่สำคัญ ได้แก่ อินเดีย ซึ่งมีการผลิตข้าวหนึ่งประมาณร้อยละ ๕๗ ของผลผลิตข้าวทั้งหมด รองลงไป ได้แก่ ศรีลังกา ปากีสถาน สหภาพพม่า และประเทศไทย

การผลิตข้าวหนึ่งในประเทศดังกล่าวนี้ยังคงใช้วิธีการผลิตดั้งเดิมในการนึ่ง และการตากข้าวด้วยแสง

แดด นับเป็นวิธีการที่ล้าหลังเมื่อเปรียบเทียบกับ การผลิตข้าวหนึ่งของสหรัฐอเมริกาซึ่งมีการใช้เครื่องจักรอบข้าวให้แห้ง

ประเทศผู้ผลิตข้าวหนึ่งเพื่อบริโภคภายในประเทศ ยกเว้น สหรัฐอเมริกาและประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศผู้ส่งออกรายใหญ่ ที่มีปริมาณการส่งออกรวมกัน ประมาณ ร้อยละ ๙๐ ของปริมาณการค้าข้าวหนึ่งในตลาดโลก และมีการผลิตข้าวหนึ่งเพื่อการส่งออกโดยเฉพาะ เนื่องจากประชาชนในประเทศไม่นิยมบริโภคข้าวหนึ่ง

สำหรับประเทศผู้นำ
เข้าที่สำคัญ ได้แก่ ประ
เทศในกลุ่มตะวันออกกลาง
ประชาคมเศรษฐกิจยุโรป
และแอฟริกา เช่น ซาอุดี
อาระเบีย เบลเยียม สวีต-
เซอร์แลนด์ เยอรมัน เน-
เธอร์แลนด์ ออสเตรเลีย
และไนจีเรีย.

**ประเทศไทยเริ่มผลิต
และส่งออกข้าวหนึ่ง คึ่ง**
นับปี ๒๕๐๐ ต่อมาการ
ส่งออกข้าวหนึ่งของไทยได้
ขยายตัวเพิ่มขึ้นตามลำดับ
เนื่องจากราคาข้าวหนึ่งได้
ต่ำกว่าข้าวหนึ่งสหรัฐ ทำ
ให้ตลาดต่างประเทศหัน

มานำเข้าข้าวหนึ่งไทยเพิ่ม
ขึ้นโดยเฉพาะ ประเทศใน
กลุ่มแอฟริกา ซึ่งเป็นกลุ่ม
ประเทศที่มีรายได้ต่ำและ
เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงรูป
แบบการบริโภคจากการ
บริโภคมันเทศ และมีน้ําสํา
ปะหลังมาบริโภคข้าวเป็น
อาหารหลัก

ปัจจุบัน การส่ง ออก
ข้าวหนึ่งมีความสำคัญ ต่อ
ภาวะการส่งข้าว ออกของ
ไทยมากขึ้น เช่นใน
ปี ๒๕๒๘ ประเทศไทย
ส่งข้าวหนึ่งออกไปจำหน่าย
ยังต่างประเทศจำนวน

๘๐๒.๗๘๒ ตัน มูลค่า
๔,๗๓๐.๙ ล้านบาท คิด
เป็นร้อยละ ๑๙.๗ และ
๒๐.๑ ของปริมาณและ
มูลค่าการส่งออกข้าว ทั้ง
หมด โดยมีสัดส่วนการส่ง
ออก รองจาก ข้าวขาว
๑๐๐% และปลายข้าว

ความสำคัญของการ
ผลิตและการส่ง ออกข้าว
หนึ่ง อีก ประ การ หนึ่ง คือ
เป็นแหล่ง ระบายข้าว
เปลือกคุณภาพต่ำ ซึ่ง
ปกติจะสี ได้ปลายข้าวสูง

และไม่เป็นที่นิยมของผู้
บริโภคในประเทศ แต่
เมื่อนำมาผลิตเป็นข้าวมัน
จะทำให้อัตราการสีได้
ต้นข้าวสูงขึ้น และทำให้
มูลค่าเพิ่มของข้าวเปลือก
คุณภาพต่ำเพิ่ม ขึ้น ด้วย
โดยเฉพาะในระยะ ๔-๕
ปีที่ผ่านมา ซึ่งมีการปรับ
ปรุงกรรมวิธีการ ผลิตให้
ได้ข้าวมันคุณภาพดี ไม่มี
กลิ่น ทำให้สามารถขยาย
ตลาดต่างประเทศออกไป
ได้มาก

สำหรับข้าวมันของสห
รัฐฯ ที่ส่งออกจะเป็นข้าว
มันเมล็ดยาว ไม่มีกลิ่น
และมีคุณภาพดีกว่า ข้าว
มันไทยโดยเปรียบเทียบจึง
เป็นที่นิยมของประเทศผู้
นำเข้าในยุโรป และตะวันออก

ออกกลาง ซึ่งเป็นกลุ่ม
ประเทศที่มีรายได้สูง

การแข่งขันระหว่าง
ข้าวมันไทย และข้าวมัน
สหรัฐฯ ในตลาดที่สำคัญ
ในตลาดยุโรป ซึ่งเป็น
ตลาดข้าวมันที่สำคัญของ
สหรัฐฯ ไทย สหรัฐฯ ยัง
คงครองตลาดอยู่ได้ แม้
ว่าข้าวมันสหรัฐฯจะมีราคา
สูงกว่าข้าวมันไทย แต่
เนื่องจากคุณภาพข้าวที่ดี
กว่า ทำให้เป็นที่นิยมบริ
โภคกันมาก

สำหรับประเทศในกลุ่ม
ตะวันออกกลางนั้น ตลาด
ข้าวมันแห่งนี้ เนื่องจากมี
การเคลื่อนย้ายแรงงาน
จากต่างประเทศเข้าไปทำ
งานในตะวันออกกลางทำ
ให้ความต้องการ บริโภค
ข้าวคุณภาพปานกลาง
เพิ่มขึ้น ประกอบข้าวมัน

ไทยมีราคาต่ำกว่าและ มี
การปรับปรุงคุณภาพให้
ตรงกับความต้องการของ
ตลาดมากขึ้น ทำให้
สามารถขยายส่วนแบ่งการ
ตลาดได้เพิ่มขึ้นบางส่วน

ตลาดข้าวหนึ่ง ที่สำคัญ
อีกแห่งหนึ่งคือ ออฟริกา
เนื่องจาก ประชาชน ส่วน
ใหญ่ใน ออฟริกา นั้น มานิ
ยมบริโภคข้าวทดแทนธัญ
พืชอื่นเพิ่มขึ้น จึงทำให้มี
การนำเข้าข้าวหนึ่งเพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน
ตลาดข้าวหนึ่งของไทยอาจ
แบ่งได้เป็น ๒ กลุ่ม

กลุ่มที่ ๑ ประเทศที่

ต้องการ บริโภคข้าวหนึ่ง
คุณภาพดี ได้แก่ ประ
เทศในแถบอเมริกา ยุโรป
และตะวันออกกลางบาง
ประเทศ เช่น แคนาดา
เนเธอร์แลนด์ สวีเดน และ
เบลเยียม แม้ว่าจะมีปริ
มาณนำเข้าไม่มากนักแต่
ก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

กลุ่มที่ ๒ ได้แก่ ผู้
นำเข้าในออฟริกาที่มีราย
ได้ต่ำ และผู้นำเข้าใน
ตะวันออกกลางที่นำเข้า
ข้าวหนึ่งเพื่อให้แรงงานที่
อพยพเข้าไปบริโภค เช่น
ไนจีเรีย โซมาเลีย โตโก
จิบูตี โมแซมบิก กูเวต
กาตาร์ และซาอุดีอาระ
เบีย